

220/1999 Sb.

ZÁKON

ze dne 14. září 1999

o průběhu základní nebo náhradní služby a vojenských cvičení a o některých právních poměrech vojáků v záloze

Změna: [39/2002 Sb.](#)

Změna: [128/2002 Sb.](#)

Změna: [413/2005 Sb.](#)

Změna: [39/2008 Sb.](#)

Změna: [305/2008 Sb.](#)

Změna: [306/2008 Sb.](#)

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

ČÁST PRVNÍ

VŠEOBECNÁ USTANOVENÍ

Základní ustanovení

§ 1

Tento zákon upravuje právní poměry osob, které konají vojenskou činnou službu formou základní nebo náhradní služby a vojenských cvičení v ozbrojených silách České republiky¹⁾ (dále jen "ozbrojené síly"), a některé právní poměry vojáků v záloze.

§ 2

(1) V právních vztazích podle [§ 1](#) rozhodují služební orgány, kterými jsou prezident republiky (dále jen "prezident"), ministr obrany (dále jen "ministr") a v rozsahu určeném rozkazem prezidenta nebo rozkazem ministra velitelé, náčelníci, ředitelé a jiní vedoucí zaměstnanci.

(2) Prezident jako vrchní velitel ozbrojených sil stanoví v řádech podrobnou úpravu

a) průběhu základní nebo náhradní služby a vojenských cvičení a některých právních poměrů vojáků v záloze,

b) vojenského kázeňského práva, vztahů mezi příslušníky ozbrojených sil a výkonu vojenské činné služby.

§ 3

Doba trvání vojenské činné služby

(1) Doby trvání základní nebo náhradní služby a celkový rozsah vojenských cvičení stanoví zvláštní právní předpis.1)

(2) Vojenská činná služba začíná dnem nástupu2) odvedence nebo vojáka k vojenskému útvaru nebo k vojenskému zařízení anebo k vojenskému záchrannému útvaru3) (dále jen "útvary"). Oznámením o zařazení k útvaru a do funkce se odvedenec nebo voják stává vojákem v činné službě.

(3) Dnem propuštění od útvaru4) a vydáním vojenského dokladu se voják v činné službě stává vojákem mimo činnou službu.

§ 4

Výkon vojenské činné služby

(1) Voják v základní nebo náhradní službě a voják v záloze povoláný na vojenské cvičení (dále jen "voják") vykonává vojenskou činnou službu na území České republiky podle potřeb ozbrojených sil v útvarcích

a) Armády České republiky,

b) Hradní strážce.

(2) Do zahraničí lze vojáka vyslat pouze za účelem účasti na vojenských cvičeních a vojenském výcviku.

§ 5

Vojenská přísaha

Voják v základní nebo náhradní službě skládá vojenskou přísahu, která zní:

"Já, voják ozbrojených sil, vědom si svých občanských a vlasteneckých povinností, slavnostně prohlašuji, že budu věrný České republice. Budu vojákem statečným a ukázněným a budu plnit ustanovení vojenských předpisů. Svědomitě se budu učit ovládat vojenskou techniku a zbraně a připravovat se k obraně České republiky a bránit ji proti vnějšímu napadení.

Pro obranu vlasti jsem připraven nasadit i svůj život.

Tak přísahám!".

ČÁST DRUHÁ

PRŮBĚH VOJENSKÉ ČINNÉ SLUŽBY

HLAVA I

VOJENSKÉ ZAMĚSTNÁNÍ, VYCHÁZKA A VOJENSKÝ STEJNOKROJ

§ 6

Vojenské zaměstnání

(1) Voják je povinen zúčastňovat se vojenského zaměstnání (dále jen "zaměstnání"), jehož obsahem je vojenský výcvik⁵) a plnění služebních úkolů. Plněním služebních úkolů vojáci zabezpečují úkoly ozbrojených sil na základě právních a vojenských předpisů a rozkazů.

(2) Rovnoměrné rozvržení doby zaměstnání určuje služební orgán tak, aby dny nepřetržitého odpočinku v týdnu připadaly podle možností na sobotu a neděli. Vyžaduje-li to povaha zaměstnání, může služební orgán dobu zaměstnání rozvrhnout nerovnoměrně.

(3) Voják má nárok na přestávku na jídlo a oddech po každých 6 hodinách zaměstnání, na osobní volno po ukončení zaměstnání a na nepřetržitý spánek v trvání 8 hodin.

(4) Do doby zaměstnání se započítává výkon služby ve směně. Délka služby ve směně nesmí přesáhnout 24 hodin. Voják má nejdéle po každých 6 hodinách výkonu služby ve směně nárok na přestávku na jídlo a oddech v trvání nejméně 30 minut. Přestávky na jídlo a oddech se započítávají do doby směny. Mezi dvěma směnami má voják nárok na nepřetržitý odpočinek tak, aby mezi koncem směny a počátkem následujícího zaměstnání bylo nejméně 12 hodin. Služební orgán může výjimečně, zejména při výcviku mimo útvar, nebo hrozí-li nebezpečí ohrožení zdraví, života nebo majetku, nepřetržitý odpočinek zkrátit až na 6 hodin.

§ 7

Vycházka

(1) Voják má nárok po skončení zaměstnání na opuštění vojenského objektu (dále jen "vycházka"), nebrání-li tomu služební úkoly.

(2) Voják je povinen předem ohlásit vycházku služebnímu orgánu.

(3) Vojákovi v základní nebo náhradní službě vzniká nárok na vycházku nejdříve po 3 týdnech výkonu vojenské činné služby.

(4) Ustanovení [odstavce 3](#) se nevztahuje na vojáky v základní nebo náhradní službě, kteří byli povoláni k dokončení této služby.

§ 8

Vojenský stejnokroj a jeho nošení

(1) Voják je povinen nosit vojenský stejnokroj, vojenské odznaky a jinou předepsanou výstroj. Výjimku z povinnosti nosit vojenský stejnokroj může vojákoví povolit služební orgán; voják nesmí nosit vojenský stejnokroj na soukromé cestě v zahraničí.

(2) Náležitosti vojenského stejnokroje a jeho nošení stanoví Ministerstvo obrany (dále jen "ministerstvo") vyhláškou.

HLAVA II

VOJENSKÉ HODNOSTI A ZMĚNY V PRŮBĚHU VOJENSKÉ ČINNÉ SLUŽBY

§ 9

Vojenské hodnosti

(1) Stanovují se tyto vojenské hodnosti (dále jen "hodnost"):

- a) pro mužstvo - vojín,
- b) pro poddůstojníky - svobodník, desátník a četař.

(2) Odvedenci, který nastoupil vojenskou činnou službu, náleží hodnost vojína. Hodnost vojína náleží též odvedenci, který byl zařazen do zálohy z důvodu prominutí základní nebo náhradní služby.⁶⁾

(3) Pro rotmistry, praporčíky, důstojníky a generály v záloze se použijí hodnosti stanovené pro vojáky z povolání.⁷⁾

§ 10

Jmenování

(1) Voják může být jmenován do vyšší hodnosti, jestliže splňuje stanovené požadavky, a pro funkci, do níž je zařazen, je plánována vyšší hodnost. Vojáka, který vykonává kázeňský trest vězení, nelze jmenovat do vyšší hodnosti.

(2) Jmenovat vojáka do vyšší hodnosti je oprávněn prezident, ministr nebo jiný služební orgán.

(3) Voják, který se během výkonu základní služby připravuje pro výkon funkce, pro niž jsou plánovány hodnosti rotmistru, praporčíků nebo důstojníků v záloze, může být jmenován do první rotmistrovské, praporčícké nebo důstojnické hodnosti nejdříve dnem zařazení do zálohy.

§ 11

Odnětí a ztráta hodnosti

(1) Vyšší hodnost se odejme vojákovi v činné službě a mimo činnou službu za zvlášť závažné úmyslné porušení jeho povinností.

(2) Vyšší hodnost lze odejmout vojákovi v činné službě a mimo činnou službu, který se dopustil závažného jednání, jež je v rozporu s požadavky kladenými na vojáka.

(3) Vojákům, jimž byla vyšší hodnost odňata, přísluší hodnost vojína.

(4) Generálům mimo činnou službu odnímá vyšší hodnost prezident na návrh vlády.

(5) Důstojníkům mimo činnou službu odnímá vyšší hodnost ministr.

(6) Praporčíkům, rotmistřům a poddůstojníkům mimo činnou službu odnímá vyšší hodnost služební orgán.

(7) Poddůstojníkům v základní službě odnímá vyšší hodnost služební orgán.

(8) Rozhodnutí o odnětí vyšší hodnosti podle [odstavců 4 až 6](#) lze vydat do 6 měsíců ode dne, kdy se služební orgán o jednání uvedeném v [odstavci 1](#) nebo [2](#) dověděl, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy k tomuto jednání došlo.

(9) Rozhodnutí o odnětí vyšší hodnosti podle [odstavce 7](#) a rozhodnutí o odnětí vyšší hodnosti u vojáků v záloze povoláných na vojenské cvičení lze vydat do 30 dnů ode dne, kdy se služební orgán o jednání uvedeném v [odstavci 1](#) nebo [2](#) dověděl, nejpozději však do 3 měsíců ode dne, kdy k tomuto jednání došlo.

(10) Je-li zvlášť závažné úmyslné porušení povinností vojáka jednáním, pro něž je proti vojákovi vedeno trestní řízení, běh lhůty stanovené pro vydání rozhodnutí o odnětí vyšší hodnosti podle [odstavců 8](#) a [9](#) neskončí do 4 měsíců ode dne nabytí právní moci rozsudku nebo jiného rozhodnutí, jímž bylo trestní řízení pravomocně ukončeno.

(11) Proti rozhodnutí o odnětí vyšší hodnosti se voják může odvolat. Odvolání se podává k nejbližšímu nadřízenému toho, kdo o odnětí vyšší hodnosti rozhodl, a to do 15 dnů od oznámení rozhodnutí. Nadřízený je povinen o odvolání rozhodnout do 30 dnů od doručení odvolání. Odvolání má odkladný účinek.

(12) Proti rozhodnutí ministra o odnětí vyšší hodnosti se lze odvolat k prezidentovi.

(13) Proti rozhodnutí prezidenta se nelze odvolat.

(14) Ustanovení trestního zákona o ztrátě vojenské hodnosti zůstávají nedotčena.

§ 12

Zařazování do funkce

- (1) Voják se zařazuje do funkce v souladu s potřebami ozbrojených sil.
- (2) Voják v základní službě může být dočasně zařazen do volné funkce plánované pro vojáka z povolání nejdéle na dobu 9 měsíců.
- (3) O zařazení do funkce rozhoduje služební orgán.

§ 13

Přemístění a převedení

- (1) Voják v základní nebo náhradní službě může být přemístěn k výkonu funkce podle potřeb ozbrojených sil nebo na vlastní žádost z rodinných, hospodářských nebo sociálních důvodů k jinému útvaru Armády České republiky.
- (2) Voják v základní nebo náhradní službě může být převeden k výkonu funkce podle potřeb ozbrojených sil nebo na vlastní žádost z rodinných, hospodářských nebo sociálních důvodů od útvaru Armády České republiky k útvaru Hradní stráže a naopak.
- (3) Žádost o přemístění nebo převedení z rodinných, hospodářských nebo sociálních důvodů musí voják v základní nebo náhradní službě doložit potvrzením příslušných orgánů.
- (4) Voják v základní nebo náhradní službě se nepřemísťuje a nepřevádí v době
 - a) výcviku ve školách nebo v kursech,
 - b) přezkumného řízení⁸⁾ a léčení,
 - c) řízení o kázeňském přestupku nebo trestního řízení,
 - d) výkonu kázeňského trestu vězení.
- (5) O přemístění a převedení rozhoduje služební orgán.

§ 14

Odvelení

- (1) Voják může být odvelen k dočasnému plnění úkolů ozbrojených sil k jinému útvaru, nejdéle však na dobu 9 měsíců.
- (2) Vojáka v záloze, který je povolán na vojenské cvičení, a vojáka v náhradní službě lze odvelet k jinému útvaru jen za účelem výcviku.

(3) Vojáka v základní nebo náhradní službě, který byl přemístěn nebo převeden k útvaru z rodinných, hospodářských nebo sociálních důvodů, nelze odvelet.

(4) O odvelení rozhoduje služební orgán.

§ 15

Služební cesta

(1) Voják může být vyslán na služební cestu k plnění služebních úkolů nebo z jiných důvodů do jiného místa, než je místo jeho zařazení do funkce.

(2) O vyslání vojáka na služební cestu rozhoduje služební orgán.

§ 16

Hodnocení

(1) Hodnocení je základním podkladem pro rozhodování ve věcech průběhu základní nebo náhradní služby a vojenského cvičení vojáků. Hodnocení zpracovává písemně služební orgán.

(2) Obsahem hodnocení je vojenskoodborná způsobilost, zdravotní způsobilost, morální kvality a osobní vlastnosti vojáka.

(3) Voják musí být s hodnocením seznámen.

HLAVA III

DOVOLENÁ

§ 17

Řádná dovolená

(1) Voják v základní službě má za 12 měsíců základní služby nárok na řádnou dovolenou v délce 28 kalendářních dnů. Řádnou dovolenou lze čerpat nejdříve po výkonu 3 měsíců služby, a to i po částech.

(2) Řádnou dovolenou uděluje služební orgán, který je povinen určit nástup řádné dovolené tak, aby ji voják mohl vyčerpat do konce základní služby; přihlíží se při tom k potřebám výcviku, plnění služebních úkolů a k požadavkům vojáka.

(3) Řádná dovolená se přerušuje, je-li voják v době jejího čerpání uznán neschopným k výkonu zaměstnání pro nemoc nebo úraz.

(4) Doba řádné dovolené se započítává do doby základní služby.

(5) Nárok na nevyčerpanou řádnou dovolenou nebo její část zaniká skončením základní služby.

(6) Voják povolany k dokončení základní služby má nárok na řádnou dovolenou nebo na její poměrnou část, kterou nevyčerpal před přerušeny základní služby.9)

§ 18

Zvláštní dovolená

(1) Voják má nárok na zvláštní dovolenou v délce 2 kalendářních dnů při úmrtí rodiče, manžela, druha, dítěte, sourozence, pěstouna, osvojitele a na vlastní svatbu. Při živelní pohromě, která postihla vojáka nebo osoby podle věty první, má voják nárok na zvláštní dovolenou v délce 10 kalendářních dnů.

(2) Vojákovi v základní službě se před povoláním do služebního poměru vojáka z povolání uděluje zvláštní dovolená v délce 10 kalendářních dnů.

(3) Doba zvláštní dovolené se započítává do doby základní nebo náhradní služby anebo vojenského cvičení.

(4) Důvody zakládající nárok na zvláštní dovolenou je voják povinen prokázat.

(5) Zvláštní dovolenou uděluje služební orgán.

§ 19

Dovolená bez nároku na peněžní náležitosti

(1) Vojákovi v základní službě lze udělit ze zvlášť závažných rodinných a osobních důvodů dovolenou bez nároku na peněžní náležitosti v celkové délce do 30 kalendářních dnů; délka této dovolené nesmí přesáhnout 30 kalendářních dnů za celou dobu základní služby.

(2) Vojákovi v náhradní službě lze dovolenou bez nároku na peněžní náležitosti udělit v délce do 7 kalendářních dnů; délka této dovolené nesmí přesáhnout 7 kalendářních dnů za celou dobu náhradní služby.

(3) Doba dovolené bez nároku na peněžní náležitosti se započítává do doby základní nebo náhradní služby.

(4) Dovolenou bez nároku na peněžní náležitosti uděluje služební orgán.

§ 20

Zdravotní dovolená

(1) Vojákovi v základní službě se uděluje zdravotní dovolená v délce do 30 kalendářních dnů, a to jen ve výjimečných případech na základě rozhodnutí přezkumné komise.8)

(2) Doba zdravotní dovolené se započítává do doby základní služby.

ČÁST TŘETÍ

OBČANSKÁ PRÁVA A VOJENSKÉ KÁZEŇSKÉ PRÁVO

HLAVA I

OMEZENÍ OBČANSKÝCH PRÁV VOJÁKA

§ 21

Právo svobodně projevovat náboženství nebo víru

Voják může svobodně projevovat své náboženství nebo víru v době osobního volna, nebrání-li tomu povinnosti, které vyplývají z výkonu vojenské činné služby.

§ 22

Shromáždovací a sdružovací právo

(1) Voják nesmí po dobu výkonu vojenské činné služby vyvíjet činnost ve prospěch politických stran a politických hnutí ani pořádat politická shromáždění a vykonávat politickou agitaci ve vojenských objektech a při činnosti ozbrojených sil mimo vojenské objekty.

(2) Činnost v občanských sdruženích a odborových organizacích může voják vykonávat pouze v době svého osobního volna, nebrání-li tomu povinnosti, které vyplývají z výkonu vojenské činné služby.

HLAVA II

KÁZEŇSKÁ PRAVOMOC, KÁZEŇSKÉ ODMĚNY, KÁZEŇSKÉ TRESTY A JEJICH UKLÁDÁNÍ

§ 23

Vojenská kázeň

Každý voják musí dodržovat vojenskou kázeň, která spočívá v řádném plnění povinností vojáka.

§ 24

Základní povinnosti vojáka

(1) Voják je zejména povinen

a) připravovat se k obraně vlasti a k plnění úkolů ozbrojených sil výcvikem, odbornou přípravou a zvyšováním tělesné zdatnosti,

- b) seznámit se s vojenskými předpisy,
- c) dodržovat právní a vojenské předpisy a plnit rozkazy nadřízených,
- d) zachovávat pravidla vojenské zdvořilosti,
- e) pečovat o svěřený vojenský materiál,¹⁰⁾
- f) dodržovat předpisy o ochraně utajovaných informací,
- g) chránit životní prostředí.

(2) Voják v základní nebo náhradní službě je povinen služebnímu orgánu neodkladně hlásit a písemně doložit skutečnosti důležité pro vojenskou evidenci, zejména změnu příjmení, adresu trvalého a přechodného pobytu, uzavření nebo rozvod manželství, ovdovění a narození nebo osvojení dítěte.

(3) Domnívá-li se voják, že rozkaz nadřízeného je v rozporu s právním předpisem, je povinen nadřízeného na tuto skutečnost upozornit. Trvá-li nadřízený na splnění rozkazu, je voják povinen jej splnit. Voják je povinen odepřít splnění rozkazu nadřízeného, jestliže by jeho splněním spáchal trestný čin; tuto skutečnost ohlásí neodkladně vyššímu nadřízenému.

(4) Je-li při výkonu vojenské činné služby neodkladně třeba zákroku k odvrácení škody hrozící ve vojenských objektech a na vojenském materiálu, je voják povinen zakročít; nemusí tak učinit, brání-li mu v tom důležitá okolnost nebo jestliže by zákrokem vystavil vážnému ohrožení sebe nebo ostatní vojáky a občany nebo osoby sobě blízké.

§ 25

Vojenská kázeňská pravomoc

(1) Pravomoc udělovat kázeňské odměny a ukládat kázeňské tresty má prezident, ministr nebo jiný služební orgán.

(2) Vojenské kázeňské pravomoci podléhají vojáci v základní nebo náhradní službě a vojáci v záloze povolání na vojenské cvičení.

§ 26

Kázeňské odměny

(1) Kázeňskými odměnami jsou zejména

- a) pochvala,
- b) prominutí uloženého kázeňského trestu,
- c) pochvalný list,

- d) věcný nebo peněžitý dar,
- e) udělení čestného odznaku,
- f) krátkodobé volno k opuštění útvaru na 2 kalendářní dny,
- g) mimořádné jmenování do vyšší hodnosti.

(2) Kázeňskou odměnu lze udělit za příkladné plnění vojenských povinností nebo za vynikající projev odvahy.

(3) Vynikajícím projevem odvahy se rozumí zejména projev statečnosti při záchraně života nebo majetku.

§ 27

Mimořádné jmenování do vyšší hodnosti

(1) Voják může být mimořádně jmenován do vyšší hodnosti o jednu hodnost.

(2) Mimořádně jmenovat lze jen v rámci stanovených hodností pro poddůstojníky, rotmistry, praporčíky nebo důstojníky.

(3) Ve výjimečných případech může vojáka mimořádně jmenovat do vyšší hodnosti o více hodností prezident nebo ministr. Ministr nemůže jmenovat do hodnosti generála.

§ 28

Kázeňské přestupky

(1) Kázeňským přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje vojenskou kázeň, nejde-li o jiný správní delikt,¹¹⁾ nebo není-li trestné podle trestního zákona.

(2) Kázeňským přestupkem je také zaviněné jednání označené za přestupek podle zvláštního právního předpisu.¹²⁾

§ 29

Kázeňské tresty a jejich ukládání

(1) Kázeňskými tresty jsou

- a) důtka,
- b) přísná důtka,
- c) zákaz vycházek,
- d) vězení,

e) snížení hodnosti o jeden stupeň.

(2) Kázeňský trest vězení je mimořádným trestem, který lze ukládat pouze za nejzávažnější kázeňské přestupky.

(3) Vojínovi v základní nebo náhradní službě lze ukládat tyto kázeňské tresty: důtku, přísnou důtku, zákaz vycházek v délce do 21 dnů, vězení v délce do 14 dnů. Vojákyňám se kázeňský trest vězení neukládá.

(4) Vojínovi v záloze povolánému na vojenské cvičení lze ukládat tyto kázeňské tresty: důtku, přísnou důtku, zákaz vycházek v délce do 7 dnů, vězení v délce do 4 dnů.

(5) Poddůstojníkům v základní službě lze ukládat tyto kázeňské tresty: důtku, přísnou důtku, zákaz vycházek v délce do 14 dnů, snížení hodnosti o jeden stupeň, odnětí poddůstojnické hodnosti.

(6) Poddůstojníkům v záloze povoláným na vojenské cvičení lze ukládat tyto kázeňské tresty: důtku, přísnou důtku, zákaz vycházek do 3 dnů, snížení hodnosti o jeden stupeň.

(7) Rotmistrům, praporčíkům, důstojníkům a generálům v záloze povoláným na vojenské cvičení lze ukládat tyto kázeňské tresty: důtku, přísnou důtku, snížení hodnosti o jeden stupeň.

HLAVA III

ŘÍZENÍ VE VĚCECH KÁZEŇSKÝCH PŘESTUPKŮ

§ 30

(1) Ustanovení této hlavy upravují řízení o kázeňských přestupcích podle [§ 28 odst. 1](#).

(2) Kázeňské přestupky podle [§ 28 odst. 2](#) projednávají orgány s kázeňskou pravomocí podle zvláštních právních předpisů¹²⁾ a ukládají za ně sankce v nich uvedené; pokuty a náhrady nákladů řízení jsou příjmem státního rozpočtu.

§ 31

Podmínky pro ukládání kázeňských trestů

(1) Před uložením kázeňského trestu musí být úplně a přesně zjištěn skutkový stav.

(2) Voják má právo před uložením kázeňského trestu vyjádřit se k věci, navrhnout důkazy a hájit se.

(3) Služební orgán je oprávněn žádat o vysvětlení také toho, kdo podal podnět.

(4) Kázeňský trest lze uložit jen tehdy, prokáže-li se, že se voják kázeňského přestupku dopustil, a nepostačuje-li k jeho nápravě samotné projednání kázeňského přestupku. Prokáže-li se, že se voják kázeňského přestupku nedopustil, řízení se zastaví.

(5) Druh a výše kázeňského trestu musejí být úměrné povaze kázeňského přestupku a jeho následkům, míře zavinění, okolnostem, za kterých byl spáchán, dřívějšímu chování vojáka, předvídanému účinku trestu na vojáka a na obnovení vojenské kázně. Přihlíží se i k druhu a množství dosud nezahlazených kázeňských trestů.

(6) Rozhodnutí o uložení kázeňského trestu musí mít písemnou formu a musí být vojákovi oznámeno včetně poučení o jeho právu na odvolání.

§ 32

Lhůta pro vydání rozhodnutí o uložení kázeňských trestů

Kázeňský trest lze uložit nejdříve následující den po spáchání kázeňského přestupku, nejpozději však do 30 dnů ode dne, kdy se o jeho spáchání dověděl nadřízený vojáka. Je-li jednání vojáka, v němž lze spatřovat naplnění skutkové podstaty kázeňského přestupku, předmětem šetření jiného orgánu, počíná lhůta 30 dnů pro uložení kázeňského trestu běžet dnem, kdy se nadřízený dověděl o výsledku tohoto šetření; dopustil-li se voják kázeňského přestupku v zahraničí, dnem následujícím po dni návratu vojáka ze zahraničí. Za kázeňský přestupek lze uložit kázeňský trest do 6 měsíců ode dne jeho spáchání.

§ 33

Zákaz uložení kázeňských trestů

(1) Kázeňský trest nelze uložit, byl-li voják za týž skutek již pravomocně odsouzen soudem nebo o tomto skutku pravomocně rozhodl jiný příslušný orgán; byl-li kázeňský trest uložen dříve, zruší se s účinností ode dne uložení.

(2) Za jeden kázeňský přestupek lze uložit pouze jeden kázeňský trest.

Odvolání

§ 34

(1) Proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu se může voják písemně odvolat do 3 dnů od jeho oznámení k nejbližšímu nadřízenému toho, kdo kázeňský trest uložil, (dále jen "odvolací orgán").

(2) Odvolání má odkladný účinek.

(3) Proti rozhodnutí ministra o uložení kázeňského trestu se lze odvolat k prezidentovi.

(4) Proti rozhodnutí prezidenta se nelze odvolat.

§ 35

(1) Odvolací orgán může zřídit tříčlennou kázeňskou komisi jako poradní orgán. Členem komise musí být osoba s právnickým vzděláním a zároveň musí být v komisi umožněna účast zástupci vojenské veřejnosti. Kázeňská komise zaujímá stanovisko většinou

hlasů. Při rozhodování o odvolání přihlédne odvolací orgán ke stanovisku kázeňské komise.

(2) Odvolací orgán přezkoumá napadené rozhodnutí o uložení kázeňského trestu s ohledem na splnění podmínek pro ukládání kázeňských trestů podle [§ 31](#), a to zejména vzhledem k námitkám obsaženým v odvolání.

(3) O odvolání nelze rozhodnout bez vyjádření toho, kdo kázeňský trest uložil, a bez vyslechnutí vojáka, proti němuž je vedeno řízení o kázeňském přestupku.

(4) Odvolání lze vzít zpět do doby rozhodnutí odvolacího orgánu.

§ 36

Rozhodnutí o odvolání

(1) Po přezkoumání rozhodnutí odvolací orgán uložený kázeňský trest zruší nebo zmírní anebo potvrdí.

(2) Rozhodnutí o odvolání je konečné a nelze se proti němu odvolat.

(3) Rozhodnutí o odvolání musí být vyhotoveno písemně a doručeno vojákově, který se odvolal, a služebnímu orgánu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni.

(4) O odvolání rozhodne odvolací orgán bez zbytečného odkladu, nejpozději však do 10 dnů od doručení odvolání; nerozhodne-li o odvolání v této lhůtě, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu zruší.

§ 37

Právní moc rozhodnutí

Rozhodnutí o uložení kázeňského trestu je pravomocné, jestliže

- a) voják se výslovně vzdal práva na odvolání nebo podané odvolání vzal zpět,
- b) proti němu nebylo ve stanovené lhůtě podáno odvolání,
- c) bylo rozhodnuto v odvolacím řízení,
- d) se proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu nelze odvolat.

§ 38

Lhůta pro výkon kázeňského trestu

(1) Výkon kázeňského trestu lze nařídit nejdříve následující den po dni, kdy se rozhodnutí o jeho uložení stalo pravomocným, nejpozději však do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

(2) Kázeňský trest nelze vykonat, jestliže výkon kázeňského trestu nebyl nařízen ve

lhůtě podle [odstavce 1.](#)

§ 39

Výkon kázeňského trestu vězení

(1) Kázeňský trest vězení se vykonává ve vojenské věznici; nástup trestu určí nadřízený po lékařské prohlídce, které je voják povinen se podrobit.

(2) Výkon kázeňského trestu vězení spočívá v omezení osobní svobody pobytem ve vojenské věznici a v nařízení pracovní činnosti, která se vykonává nejvýše 8 hodin denně. Ve výkonu kázeňského trestu vězení je voják střežen.

(3) Voják má právo na vycházku ve vojenském objektu v doprovodu v celkovém trvání 60 minut denně.

(4) Výkon kázeňského trestu vězení se přerušuje ve dnech státních svátků, voleb do Parlamentu a pro nemoc nebo úraz vojáka.

(5) Z výcvikových nebo jiných závažných důvodů může nadřízený, který kázeňský trest uložil, výkon kázeňského trestu vězení přerušit.

(6) Výkon kázeňského trestu vězení nebo výkon jeho zbytku po přerušení musí být zahájen nejpozději do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, jinak se nevykoná.

§ 40

Zahlazení kázeňského trestu

(1) Kázeňský trest se zahlazuje

a) po uplynutí 3 měsíců od jeho uložení, jestliže voják nebyl v této době kázeňsky trestán,

b) byl-li kázeňský trest prominut,

c) při propuštění z vojenské činné služby.

(2) Zahlazením kázeňského trestu se na vojáka hledí, jako by nebyl potrestán.

(3) Zahlazením kázeňského trestu snížení hodnosti o jeden stupeň se snížená hodnost vrací, byl-li tento trest prominut.

§ 41

Společná ustanovení o kázeňských přestupcích

(1) Kázeňský trest nadřízenému nelze oznámit v přítomnosti jeho podřízených nebo hodnostně vyššímu v přítomnosti hodnostně nižších.

(2) Kázeňský trest nelze uložit nebo vykonat, byl-li kázeňský přestupek promlčen nebo uložený kázeňský trest prominut anebo vztahuje-li se na něj amnestie prezidenta.

§ 42

Amnestie

Amnestii ve věcech kázeňských přestupků vojáků uděluje prezident.

ČÁST ČTVRTÁ

BEZPEČNOST A OCHRANA ZDRAVÍ

§ 43

Základní ustanovení o bezpečnosti a ochraně zdraví

Dodržování bezpečnosti a ochrany zdraví je nedílnou součástí výkonu vojenské činné služby. Služební orgány zajišťují pro výkon vojenské činné služby takové podmínky, aby vojáci mohli řádně plnit úkoly bez ohrožení zdraví. Státní odborný dozor nad bezpečností a ochranou zdraví při výkonu vojenské činné služby provádí ministerstvo.

§ 44

Povinnosti služebního orgánu

Služební orgán je zejména povinen

- a) zabezpečovat a kontrolovat dodržování předpisů a rozkazů vydaných k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při výkonu vojenské činné služby,
- b) zjišťovat příčiny úrazů a nemocí z povolání a soustavně vytvářet podmínky pro předcházení úrazům a nemocím z povolání, jakož i dalším onemocněním, která vznikají vlivem prostředí, v němž voják vykonává vojenskou činnou službu,
- c) zajišťovat bezpečnost a ochranu zdraví všech fyzických osob, které se s jeho vědomím zdržují v prostorách, za které odpovídá,
- d) odstraňovat závady a nedostatky v zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví,
- e) zajišťovat školení pro činnost vojáka,
- f) vojákům, u kterých to vyžaduje ochrana života a zdraví, bezplatně poskytovat osobní ochranné prostředky a mycí, čisticí a dezinfekční prostředky,
- g) zařazovat k výkonu zaměstnání jen vojáky zdravotně způsobilé.

§ 45

Povinnosti vojáka

(1) Voják je povinen dbát o svou vlastní bezpečnost a o své zdraví při výkonu vojenské činné služby.

(2) Voják je v zájmu vlastní bezpečnosti a ochrany zdraví dále zejména povinen

- a) oznamovat nadřízenému změny zdravotního stavu,
- b) dodržovat právní a vojenské předpisy a rozkazy k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví,
- c) oznamovat služebnímu orgánu nedostatky a závady v bezpečnosti a ochraně zdraví a podle možností se podílet na jejich odstraňování,
- d) oznamovat nadřízenému každý úraz, dovoluje-li to povaha úrazu,
- e) nepožívat alkoholické nápoje a neužívat jiné návykové látky ve vojenských objektech a v době zaměstnání i mimo vojenské objekty, nenastupovat pod jejich vlivem do zaměstnání a dodržovat stanovený zákaz kouření.

ČÁST PÁTÁ

ODPOVĚDNOST ZA ŠKODU A NÁHRADA ŠKODY

HLAVA I

ODPOVĚDNOST VOJÁKA ZA ŠKODU ZPŮSOBENOU STÁTU

Obecná odpovědnost

§ 46

(1) Voják odpovídá státu za škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením svých povinností při výkonu vojenské činné služby nebo v přímé souvislosti s ním.

(2) Byla-li škoda způsobena také porušením povinnosti ze strany státu, odpovědnost vojáka se poměrně omezí.

(3) Zavinění vojáka prokazuje služební orgán, s výjimkou případů uvedených v [§ 49](#) a [51](#).

§ 47

Voják neodpovídá za škodu,

- a) která vyplývá z rizika řádného výkonu zaměstnání,

b) kterou způsobil při odvrácení nebezpečí hrozícího životu nebo zdraví, anebo škody hrozící majetku, jestliže tento stav sám úmyslně nevyvolal a počínal si přitom způsobem přiměřeným okolnostem,

c) kterou způsobil ve stavu, kdy bez vlastního zavinění nebyl schopen ovládnout své jednání nebo posoudit jeho následky.

§ 48

Odpovědnost za nesplnění povinnosti k odvrácení škody

Na vojákovi, který vědomě nezakročil při výkonu vojenské činné služby proti hrozící škodě nebo neohlásil hrozící škodu, může nadřízený požadovat, aby se podílel na náhradě škody, která byla způsobena státu, a to v rozsahu přiměřeném okolnostem případu, nelze-li škodu nahradit jinak. Přitom se přihlédne zejména k tomu, co bránilo splnění povinnosti, k výši a povaze škody.

Odpovědnost za schodek na svěřených hodnotách, které je voják povinen vyúčtovat

§ 49

(1) Ministr stanoví funkce, pro jejichž výkon je nezbytné uzavření dohody o hmotné odpovědnosti.

(2) Převzal-li voják na základě dohody o hmotné odpovědnosti odpovědnost za hodnoty svěřené k vyúčtování, odpovídá za vzniklý schodek. V dohodě lze s vojákem současně ujednat, že bude-li vykonávat službu s více vojáky, kteří uzavřeli dohodu o hmotné odpovědnosti, odpovídají za schodek společně.

(3) Dohoda o hmotné odpovědnosti musí být uzavřena písemně, jinak je neplatná.

(4) Voják se zproští odpovědnosti zcela, popřípadě zčásti, prokáže-li, že schodek vznikl zcela nebo zčásti bez jeho zavinění.

§ 50

(1) Voják, který uzavřel dohodu o hmotné odpovědnosti, od ní může odstoupit při změně zastávané funkce, nebo pokud nadřízený v přiměřené době, nejdéle však v době do jednoho měsíce od obdržení jeho písemného upozornění, neodstraní nebo nezabezpečí odstranění závad při výkonu zaměstnání, které brání řádnému hospodaření se svěřenými hodnotami. Při společné hmotné odpovědnosti může voják od dohody odstoupit, je-li na pracoviště služebně zařazen jiný voják nebo jiný nadřízený. Odstoupení od dohody o hmotné odpovědnosti musí být písemné.

(2) Dohoda o hmotné odpovědnosti zaniká dnem zařazení do jiné funkce, při přemístění, převedení nebo odvelení, dnem doručení odůvodněného odstoupení od této dohody a dnem ukončení vojenské činné služby.

§ 51

Odpovědnost za ztrátu svěřených předmětů

Voják odpovídá za ztrátu vojenského materiálu¹⁰⁾ a jiných předmětů, které převzal na základě písemného potvrzení. Této odpovědnosti se zproští, prokáže-li, že ztrátu nezavinil.

Rozsah náhrady škody

§ 52

(1) Voják, který odpovídá za škodu, je povinen nahradit skutečnou škodu, a to v penězích, jestliže ji neodčiní uvedením do předešlého stavu.

(2) Horní hranice výše náhrady škody způsobené z nedbalosti a při nesplnění povinnosti k odvrácení škody nesmí přesáhnout u jednotlivého vojáka čtyřapůlnásobek minimální mzdy.¹³⁾ Toto omezení neplatí, byla-li škoda způsobena

a) na svěřených hodnotách, které je voják povinen vyúčtovat, nebo ztrátou svěřených předmětů, kdy horní hranice náhrady škody nesmí přesáhnout u jednotlivého vojáka částku šestinásobku minimální mzdy,¹³⁾

b) v opilosti, kterou si voják přivodil, nebo v důsledku toho, že vědomě užil jiné návykové látky.¹⁴⁾

(3) Odpovídá-li za škodu několik vojáků, je každý z nich povinen hradit poměrnou část škody podle míry svého zavinění; způsobil-li některý z nich škodu úmyslně, odpovídá za celou škodu.

(4) Způsobil-li škodu také stát, je voják povinen hradit poměrnou část škody podle míry svého zavinění.

§ 53

(1) Při společné odpovědnosti za schodek se jednotlivým vojákům určí podíl náhrady podle poměru jejich peněžních náležitostí, přičemž peněžní náležitosti nadřízeného a jeho zástupce se započítávají ve dvojnásobné výši.

(2) Podíl náhrady škody stanovený podle [odstavce 1](#) nesmí u jednotlivých vojáků s výjimkou nadřízeného a jeho zástupce přesáhnout částku rovnající se jejich peněžním náležitostem přijatým v měsíci před vznikem škody. Neuhradí-li se takto určenými podíly celá škoda, je povinen uhradit zbytek nadřízený a jeho zástupce podle poměru svých peněžních náležitostí.

(3) Zavinil-li některý ze společně odpovědných vojáků celý schodek nebo jeho část, hradí schodek tento voják podle míry svého zavinění. Zbývající část schodku hradí všichni společně odpovědní vojáci podíly určenými podle [odstavců 1 a 2](#).

§ 54

Při určování výše škody na věci se vychází z její ceny v době poškození nebo ztráty.

§ 55

(1) Výši náhrady škody lze určit i nižší částkou, než je skutečná škoda, popřípadě než je horní hranice stanovená v [§ 52](#); výše náhrady škody však musí činit u jednotlivého vojáka nejméně jednu desetinu skutečné škody, nejvýše však ve výši stanovených horních hranic. Byla-li škoda způsobena za velmi ztížených podmínek výcviku anebo utrpěl-li voják při způsobení škody vážnou újmu na zdraví, lze náhradu škody snížit u jednotlivého vojáka i pod jednu desetinu náhrady škody uvedené v první větě, popřípadě lze od náhrady škody upustit. Jde-li o škodu způsobenou po požití alkoholických nápojů nebo po vědomém užití jiných návykových látek nebo o škodu na svěřených hodnotách, které je voják povinen vyúčtovat, anebo o škodu způsobenou ztrátou svěřených předmětů, může náhradu škody nižší částkou určit pouze soud.

(2) Způsobil-li škodu voják z nedbalosti při dopravní nehodě, lze od vymáhání náhrady škody zcela upustit, došlo-li k dopravní nehodě za ztížených podmínek a jde-li o první zavinění vojáka nebo o nehodu způsobenou v důsledku jeho malé zkušenosti anebo došlo-li při dopravní nehodě k vážnému poškození jeho zdraví.

(3) Při určování výše náhrady škody podle [odstavce 1](#) se přihlíží zejména k plnění služebních povinností vojákem, k výši a povaze škody a k tomu, jak k ní došlo.

(4) Náhradu škody nelze snížit, byla-li škoda způsobena úmyslně.

§ 56

(1) O náhradě škody rozhodují služební orgány, pokud nedojde k dohodě o náhradě škody. Dohoda o náhradě škody musí být uzavřena písemně, jinak je neplatná.

(2) Byla-li škoda způsobena trestným činem, rozhodne služební orgán o povinnosti vojáka uhradit škodu jen tehdy, jestliže o ní nerozhodl soud.

(3) Jestliže voják uhradil alespoň dvě třetiny určené náhrady škody a dosahuje-li mimořádných kladných výsledků při výkonu zaměstnání, lze upustit od vymáhání zbylé částky náhrady škody. To neplatí při škodě, kterou voják způsobil úmyslně na svěřených hodnotách, které je povinen vyúčtovat, nebo ztrátou svěřených předmětů, po požití alkoholických nápojů nebo po vědomém užití jiných návykových látek.

HLAVA II

ODPOVĚDNOST STÁTU ZA ŠKODU ZPŮSOBENOU VOJÁKOVI

§ 57

Obecná odpovědnost

Za škodu způsobenou vojákovu při výkonu zaměstnání, v přímé souvislosti s ním nebo pro výkon zaměstnání porušením právní povinnosti, odpovídá stát.

§ 58

Odpovědnost za škodu na odložených věcech a za škodu na věcech

(1) Stát odpovídá za škodu na věcech, které voják odložil při výkonu vojenské činné služby nebo v přímé souvislosti s ním na určeném nebo obvyklém místě. Služební orgány jsou povinny vytvořit podmínky pro bezpečné ukládání věcí.

(2) Za věci, které voják odložil na jiném než určeném nebo obvyklém místě nebo které nadřízený nepřevzal do zvláštní úschovy, odpovídá stát jen do výše dvojnásobku minimální mzdy, kterou stanovuje zvláštní právní předpis.¹³⁾ Jestliže škoda na těchto věcech byla způsobena jiným vojákem nebo jestliže nadřízený převzal tyto věci do úschovy, hradí se škoda bez omezení.

(3) Nárok na náhradu škody zanikne, jestliže její vznik voják neohlásil nadřízenému bez zbytečného odkladu, nejpozději do 15 dnů ode dne, kdy se o škodě dověděl.

(4) Za škodu způsobenou na věcech vojáka při výkonu zaměstnání nebo v přímé souvislosti s ním anebo při odvracení nebezpečí hrozícího životu nebo zdraví anebo škody hrozící majetku odpovídá stát.

§ 59

Odpovědnost za škodu při služebních úrazech a nemocích z povolání

(1) Za škodu na zdraví, kterou voják utrpěl při výkonu zaměstnání, v přímé souvislosti s ním nebo pro výkon zaměstnání (dále jen "služební úraz"), odpovídá stát.

(2) Za škodu způsobenou vojákovu nemocí z povolání odpovídá stát. To platí i tehdy, jestliže občan byl před zjištěním nemoci z povolání vojákem a vykonával zaměstnání, při němž vzniká nemoc z povolání, kterou byl postižen. Jako nemoc z povolání se odškodňuje i nemoc, která vznikla před jejím zařazením do seznamu nemocí z povolání,¹⁵⁾ a to od jejího zařazení do seznamu a za dobu nejvýše 3 let před jejím zařazením do seznamu.

(3) Výkonem zaměstnání nebo činností v přímé souvislosti s ním není řádná dovolená, zvláštní dovolená, dovolená bez nároku na peněžní náležitosti, zdravotní dovolená, krátkodobé volno k opuštění posádky, vycházka a nenařízená činnost v době osobního volna.

§ 60

Náhrady škody na zdraví

Vojákovu, který utrpěl služební úraz nebo u něhož byla zjištěna nemoc z povolání, je stát povinen v rozsahu, ve kterém za škodu odpovídá, poskytnout

a) náhradu za ztrátu na výdělkou po dobu pracovní neschopnosti po propuštění z vojenské

činné služby,

b) náhradu za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti,

c) náhradu za bolest,

d) náhradu za ztížení společenského uplatnění,

e) náhradu za účelně vynaložené náklady spojené s léčením,

f) jednorázové mimořádné odškodnění.

§ 61

Náhrada za ztrátu na výděлку po dobu pracovní neschopnosti

(1) Náhrada za ztrátu na výděлку po dobu pracovní neschopnosti vojáka propuštěného z vojenské činné služby činí rozdíl mezi průměrným výdělkem¹⁶⁾ před vznikem škody způsobené služebním úrazem nebo nemocí z povolání a výší nemocenského. U vojáka, který byl před nástupem vojenské činné služby samostatně výdělečně činný, se za průměrný výdělek považuje základ daně z příjmů¹⁷⁾ za poslední zdaňovací období. Náhrada za ztrátu na výděлку náleží však nejvýše ve výši dvacetinásobku minimální mzdy.¹³⁾

(2) Náhrada podle [odstavce 1](#) náleží i při další pracovní neschopnosti z důvodu téhož služebního úrazu nebo nemoci z povolání; přitom se vychází z průměrného výděлку¹⁶⁾ před vznikem této další škody. Odstavec 1 věta druhá platí obdobně. Jestliže voják neměl před vznikem škody žádný příjem, považuje se za výdělek pravděpodobný plat, kterého dosahují zaměstnanci se srovnatelným vzděláním a praxí. Jestliže však vojákovi před vznikem této další škody náležela náhrada za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti, poskytne se mu náhrada podle předchozího odstavce do výše částky, do které by mu náležela náhrada podle [§ 62](#), kdyby nebyl práce neschopen; přitom se za výdělek po pracovním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání považuje nemocenské.

§ 62

Náhrada za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti

(1) Náhrada za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity se poskytne vojákovi v takové výši, aby spolu s jeho příjmem po služebním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání s připočtením případného invalidního důchodu, který se poskytuje z téhož důvodu, se rovnala jeho průměrnému výděлку¹⁶⁾ před vznikem škody. Ustanovení [§ 61 odst. 1](#) věta druhá a třetí a ustanovení [§ 61 odst. 2](#) věta třetí platí obdobně. Přitom se nepřihlíží ke snížení invalidního důchodu podle právních předpisů o důchodovém pojištění.

(2) Náhrada za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti náleží vojákovi i při pracovní neschopnosti z jiného důvodu, než je původní služební úraz nebo nemoc z povolání. Přitom se za příjem po služebním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání považuje plat nebo vyměřovací základ, z něhož se stanoví nemocenské,¹⁸⁾ a pokud voják nebyl plátcem záloh na nemocenské pojištění, trojnásobek částky, do níž se započítává plně

částka osobního vyměřovacího základu pro stanovení výpočtového základu pro vyměření důchodu z důchodového pojištění¹⁹) (dále jen "neomezená částka"), která platí k prvnímu dni kalendářního měsíce, za který náhrada náleží, snižena o jednu čtvrtinu neomezené částky.

(3) Náhrada za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti náleží vojákovi nejdéle do konce kalendářního měsíce, ve kterém dovrší 65 let věku.

§ 63

Náhrada za bolest, náhrada za ztížení společenského uplatnění a náhrada za účelně vynaložené náklady spojené s léčením

(1) Náhrada za bolest a náhrada za ztížení společenského uplatnění se poskytují jednorázově, za podmínek a ve výši, které stanovuje zvláštní právní předpis.²⁰)

(2) Náhrada za účelně vynaložené náklady spojené s léčením se hradí tomu, kdo tyto náklady vynaložil.

§ 64

Jednorázové mimořádné odškodnění

(1) Jednorázové mimořádné odškodnění ve výši šestinásobku minimální mzdy¹³) náleží vojákovi, který se stal invalidním v prvním nebo druhém stupni následkem služebního úrazu nebo nemoci z povolání při

- a) zajišťování vojenské kázně, byl-li mu úraz způsoben úmyslným trestným činem,
- b) výcviku v podtlakové komoře a při nácviku seskoků z letadel, vrtulníků a balónů,
- c) výcviku za mimořádně ztížených podmínek, zejména ve vysokohorském terénu, poušti, moři a bažinách,
- d) telekomunikačních a jiných pracích na stožárech, pracích vykonávaných v nucených polohách bez pracovních plošin, z provazových žebříků a visutých sedaček, v závěsu na ochranném pásu a v omezeném pracovním prostoru na pracovní lávce, ve výškách nad 10 m,
- e) činnosti s rizikem vzniku akutních otrav v důsledku nedýchatelnosti prostředí a s rizikem vzniku popálenin v důsledku vysoké teploty prostředí, kdy je nutno pro vysokou koncentraci škodlivých nebo jedovatých látek použít zvláštní dýchací nebo izolační přístroj anebo zvláštní ochranný oděv,
- f) činnosti pod vodou za zvýšeného tlaku vzduchu, při níž je nutno používat potápěčský přístroj s přívodem přetlakového vzduchu hadicí, dýchací přístroj se vzduchem stlačeným v lahvi, kyslíkový přístroj s regenerací vzdušnin nebo jiná zařízení pro práci pod vodou, a dále při hlubokém brodění, jízdě pod vodou a při plavbě techniky,
- g) činnosti s rizikem ozáření a s rizikem nákazy,
- h) cvičení ve vojenské hasičské jednotce.

(2) Voják, který se stal invalidním v prvním nebo druhém stupni následkem služebního úrazu vzniklého při letech podle plánu letové přípravy, při zkušebních letech a zalétávání letecké techniky, při seskocích z letadel, vrtulníků a balónů, při likvidaci výbušnin a munice, při záchranných pracích při pohromách ohrožujících lidské životy nebo majetek anebo za jiných obdobně nebezpečných podmínek, má nárok na jednorázové mimořádné odškodnění ve výši dvacetičtyřnásobku minimální mzdy.13) Došlo-li ke služebnímu úrazu při pyrotechnické asanaci ve zrušených vojenských újezdech nebo dalších určených prostorech, náleží vojákovi jednorázové mimořádné odškodnění ve výši čtyřicetiosminásobku minimální mzdy.13)

(3) Vojákovi, který se stal invalidním ve třetím stupni následkem služebního úrazu při činnostech uvedených v [odstavci 1](#), náleží jednorázové mimořádné odškodnění ve výši dvacetičtyřnásobku minimální mzdy.13) Vojákovi, který se stal invalidním ve třetím stupni následkem služebního úrazu při činnostech uvedených v [odstavci 2](#), náleží jednorázové mimořádné odškodnění ve výši dvojnásobku částek uvedených v [odstavci 2](#).

§ 65

Náhrady při úmrtí vojáka následkem služebního úrazu nebo nemoci z povolání

Jestliže voják následkem služebního úrazu nebo nemoci z povolání zemřel, je stát povinen v rozsahu své odpovědnosti poskytnout pozůstalým

- a) náhradu účelně vynaložených nákladů spojených s jeho léčením a přiměřených nákladů spojených s pohřbem,
- b) náhradu nákladů na výživu pozůstalých,
- c) jednorázové odškodnění pozůstalých,
- d) jednorázové mimořádné odškodnění pozůstalých.

§ 66

Náhrada účelně vynaložených nákladů spojených s léčením a přiměřených nákladů spojených s pohřbem

(1) Účelně vynaložené náklady spojené s léčením a přiměřené náklady spojené s pohřbem se hradí tomu, kdo tyto náklady vynaložil. Od přiměřených nákladů spojených s pohřbem se odečte pohřebné poskytnuté podle zvláštního právního předpisu.21)

(2) Náklady na pohřeb jsou náklady, které účtuje pohřební ústav, hřbitovní poplatky, cestovní výlohy, náklady na zřízení pomníku nebo desky a na úpravu hrobu a jedna třetina přiměřených nákladů na smuteční ošacení. Náklady na smuteční ošacení a cestovní výlohy se hradí jen nejbližším příslušníkům rodiny vojáka uvedeným v [§ 18 odst. 1](#).

(3) Náhrada nákladů na zřízení pomníku nebo desky nesmí přesáhnout čtyřnásobek minimální mzdy.13)

§ 67

Náhrada nákladů na výživu pozůstalých

(1) Náhrada nákladů na výživu pozůstalých náleží pozůstalým, kteří byli odkázáni na výživu ze strany zemřelého.

(2) Při výpočtu této náhrady se vychází z průměrného výdělku zemřelého vojáka; náhrada nákladů na výživu všech pozůstalých nesmí však úhrnem převýšit částku, do které by příslušela zemřelému vojákovu náhrada za ztrátu na platu nebo na výdělku po skončení pracovní neschopnosti, a může být poskytována nejpozději do konce kalendářního měsíce, ve kterém by zemřelý voják dovršil 65 let věku.

(3) Náhrada nákladů náleží, není-li uhrazena dávkami důchodového pojištění, které se poskytují z téhož důvodu.

§ 68

Jednorázové odškodnění pozůstalých

Jednorázové odškodnění náleží manželovi a dítěti, které má nárok na sirotčí důchod z důchodového pojištění zemřelého. Dítěti náleží ve výši dvanáctinásobku minimální mzdy,¹³⁾ manželovi ve výši dvanáctinásobku minimální mzdy.¹³⁾ V odůvodněných případech, zejména z důvodů zdravotních a sociálních, se jednorázové odškodnění v úhrnné výši dvanáctinásobku minimální mzdy¹³⁾ poskytuje též rodičům zemřelého.

§ 69

Jednorázové mimořádné odškodnění pozůstalých

Pozůstalým po vojákovu, který zemřel následkem úrazu při činnostech uvedených v [§ 64 odst. 1](#) a [2](#), náleží jednorázové mimořádné odškodnění pozůstalých. Pozůstalému manželovi a každému pozůstalému dítěti, které má nárok na sirotčí důchod z důchodového pojištění zemřelého, náleží jednorázové mimořádné odškodnění ve výši poloviny částek uvedených v [§ 64 odst. 3](#). Osobám, které byly odkázány na vojáka výživou, náleží jednorázové mimořádné odškodnění pozůstalých rovným dílem v úhrnné výši osminásobku minimální mzdy.¹³⁾

HLAVA III

SPOLEČNÁ USTANOVENÍ O ODPOVĚDNOSTI ZA ŠKODU

§ 70

Zproštění odpovědnosti za škodu

(1) Stát se zproští odpovědnosti zcela,

a) byla-li škoda způsobena tím, že poškozený voják zaviněným jednáním porušil právní nebo vojenské předpisy a řády anebo rozkazy k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při výkonu vojenské činné služby, ačkoli s nimi byl řádně seznámen,

b) přivodil-li si poškozený voják škodu po požití alkoholických nápojů nebo po vědomém užití jiných návykových látek a služební orgán nemohl škodě zabránit, a jestliže tyto skutečnosti byly jedinou příčinou vzniku škody.

(2) Stát se zproští odpovědnosti zčásti, jestliže skutečnosti uvedené v [odstavci 1](#) byly jednou z příčin vzniku škody.

(3) Stát se nemůže zprostit odpovědnosti, utrpěl-li voják služební úraz při odvracení nebezpečí, které přímo hrozilo životu nebo zdraví, nebo škody, která hrozila státu, pokud voják tento stav sám úmyslně nevyvolal.

(4) Jednorázové mimořádné odškodnění a jednorázové mimořádné odškodnění pozůstalých náleží i tehdy, jsou-li splněny podmínky pro zproštění odpovědnosti za škodu při služebním úrazu, s výjimkou, kdy si škodu poškozený voják přivodil po požití alkoholických nápojů nebo po vědomém užití jiných návykových látek.

§ 71

Náhrada škody

(1) Náhrada škody se poskytuje ve výši skutečné škody, a to v penězích, jestliže není odčiněna uvedením do předešlého stavu. Při určování výše škody na věci se vychází z její ceny v době poškození nebo ztráty.

(2) Změní-li se podstatně poměry poškozeného, které byly rozhodující pro určení výše náhrady škody, může se poškozený i stát domáhat změny v úpravě svých práv nebo povinností.

(3) Vláda může vzhledem ke změnám, které nastaly ve vývoji mzdové úrovně zaměstnanců v pracovním poměru, upravit podmínky, výši a způsob náhrady na výdělků nebo příjmu příslušejícím vojákovi po skončení neschopnosti ke službě podle tohoto zákona.

(4) Při řízení o náhradě škody se použijí přiměřeně ustanovení o řízení ve věcech služebního poměru podle zvláštního zákona.22)

§ 72

Peněžítý příspěvek

(1) Vojákovi, který utrpěl škodu na zdraví v souvislosti s plněním úkolů ozbrojených sil, za niž stát neodpovídá podle tohoto zákona, může ministr nebo jím zmocněný služební orgán přiznat v případech hodných zvláštního zřetele peněžítý příspěvek do výše dvanáctinásobku minimální mzdy.13)

(2) Peněžítý příspěvek lze za podmínek a ve výši stanovené v [odstavci 1](#) přiznat i pozůstalým po vojákovi, kteří jsou uvedeni v [§ 69](#).

§ 73

Nároky státu po poskytnutí náhrady škody

(1) Jestliže stát nahradil vojákovi škodu, má nárok na náhradu vůči tomu, kdo vojákovi za škodu odpovídá, a to v rozsahu, který odpovídá míře jeho odpovědnosti.

(2) Jde-li o náhradu škody při nemoci z povolání, má stát, pokud škodu uhradil, nárok na náhradu vůči všem zaměstnavatelům, u nichž poškozený voják pracoval za podmínek, z nichž vzniká nemoc z povolání, kterou byl postižen, a to v rozsahu, který odpovídá době, po kterou pracoval u těchto zaměstnavatelů za uvedených podmínek.

ČÁST ŠESTÁ

PENĚŽNÍ A NATURÁLNÍ NÁLEŽITOSTI

HLAVA I

OBECNÉ PODMÍNKY PRO PENĚŽNÍ NÁLEŽITOSTI

§ 74

Peněžní náležitosti

(1) Voják má za výkon vojenské činné služby nárok na peněžní náležitosti, kterými jsou služné, zástupné, příplatky za službu ve ztížených a zdraví škodlivých podmínkách a stanovené druhy peněžních náhrad.

(2) Nárok na peněžní náležitosti se poměrně zkrátí za dobu zameškanou překročením řádné dovolené, dovolené bez nároku na peněžní náležitosti, výkonem kázeňského trestu vězení a svémocným vzdálením. K zameškaným dobám kratším než 1 den se nepřihlíží.

§ 75

Promlčení

Nárok na peněžní náležitosti se promlčuje uplynutím 3 let ode dne jeho vzniku.

HLAVA II

PENĚŽNÍ NÁLEŽITOSTI VOJÁKŮ V ZÁKLADNÍ NEBO NÁHRADNÍ SLUŽBĚ

§ 76

Služné

(1) Voják má nárok na služné po dobu výkonu základní nebo náhradní služby.

(2) Vojákům v základní nebo náhradní službě se pro hodnosti mužstva a poddůstojníků stanovují tyto měsíční částky služného:

vojín	500 Kč,
svobodník	550 Kč,
desátník	700 Kč,
četař	750 Kč.

(3) Voják má nárok na vyšší služné dnem jmenování do vyšší hodnosti; to neplatí, je-li den jmenování vojáka do vyšší hodnosti současně dnem jeho propuštění mimo vojenskou činnou službu.

(4) Voják, kterému byla vyšší hodnost odňata nebo kterému soud uložil trest ztráty vojenské hodnosti, má nárok na služné vojína dnem odnětí hodnosti nebo dnem, kterým nabyl rozsudek o ztrátě vojenské hodnosti právní moci. Obdobně se postupuje při snížení hodnosti.

(5) Služné se může upravit v závislosti na změně indexu spotřebitelských cen zjištěné podle údajů Českého statistického úřadu, jestliže index spotřebitelských cen vzroste alespoň o 5 % od kalendářního měsíce, který bezprostředně předchází kalendářnímu měsíci, v němž došlo k poslední úpravě služného. Úpravu služného stanoví vláda nařízením.

§ 77

Zástupné

Voják v základní službě, který je zařazen do neobsazené funkce plánované pro vojáky z povolání po dobu delší než 4 týdny, má nárok na zástupné ve výši 500 až 1 200 Kč měsíčně ode dne převzetí funkce do dne ukončení výkonu této funkce.

§ 78

Příplatky

Voják v základní službě, který koná základní službu nebo výcvik za ztížených podmínek nebo ve ztížených a zdraví škodlivých podmínkách, má nárok na příplatek ve výši 150 až 600 Kč měsíčně.

HLAVA III

PENĚŽNÍ NÁLEŽITOSTI VOJÁKŮ V ZÁLOZE POVOLANÝCH NA VOJENSKÉ CVIČENÍ

§ 79

Služné

(1) Voják v záloze povoláný na vojenské cvičení má po dobu vojenského cvičení

nárok na služné podle dosažené hodnosti.

(2) Vojákům v záloze povolaným na vojenské cvičení se pro hodnosti mužstva, poddůstojníků, rotmistrů, praporčků, důstojníků a generálů stanovují tyto měsíční částky služného:

vojín	550 Kč,
svobodník	600 Kč,
desátník	750 Kč,
četař	800 Kč,
rotný	850 Kč,
rotmistr	900 Kč,
nadrotmistr	950 Kč,
štábní rotmistr	1 050 Kč,
podpraporčík, podporučík	1 100 Kč,
praporčík, poručík	1 200 Kč,
nadpraporčík, nadporučík	1 300 Kč,
štábní praporčík	1 400 Kč,
kapitán	1 450 Kč,
major	1 600 Kč,
podplukovník	1 750 Kč,
plukovník	2 000 Kč,
brigádní generál	2 200 Kč,
generálmajor	2 400 Kč,
generálporučík	2 700 Kč,
armádní generál	3 000 Kč.

(3) Nekonal-li voják v záloze povolaný na vojenské cvičení toto cvičení celý kalendářní měsíc, náleží mu poměrná část služného.

(4) Voják v záloze povolaný na vojenské cvičení má nárok na vyšší služné dnem jmenování do vyšší hodnosti; to neplatí, je-li den jmenování vojáka do vyšší hodnosti současně dnem jeho propuštění mimo vojenskou činnou službu.

(5) Voják v záloze povolaný na vojenské cvičení dobrovolné, který tvoří aktivní zálohu dobrovolnou,22a) má po dobu tohoto cvičení nárok na dvojnásobné měsíční částky služného uvedeného v [odstavci 2](#).

§ 80

Příplatky

Pro nárok na příplatky po dobu výkonu vojenského cvičení vojáků v záloze povolaných na vojenské cvičení platí obdobně [§ 78](#).

Náhrada příjmu při vojenském cvičení

(1) Voják má při vojenském cvičení nárok na náhradu příjmu.

(2) Náhrada příjmu vojáka, který je samostatně výdělečně činný,²³⁾ činí za každý kalendářní den vojenského cvičení,

a) nevyživuje-li žádnou osobu, 60 %,

b) vyživuje-li jednu osobu, 75 %,

c) vyživuje-li dvě osoby, 90 %,

d) vyživuje-li tři a více osob, 95 %

z částky denního vyměřovacího základu.¹⁸⁾ U osob samostatně výdělečně činných, které nejsou plátcí záloh na pojistné na nemocenské pojištění, je denním vyměřovacím základem jedna třetina z částky, která se stanoví z neomezené částky, která je platná k prvnímu dni kalendářního měsíce, za který náhrada náleží, snížená o jednu čtvrtinu a vynásobená třemi.

(3) Vyživovanými osobami se rozumějí osoby, které jsou pro účely poskytování náhrady mzdy při vojenském cvičení zaměstnancům v pracovním poměru osobami, o které zaměstnanec pečuje.²⁴⁾

(4) Náhradu příjmu samostatně výdělečně činné osobě vyplácí příslušná územní vojenská správa.²⁵⁾ Náhrada příjmu se vyplácí měsíčně pozadu, a to nejpozději do konce kalendářního měsíce následujícího po měsíci, za který náhrada náleží.

(5) Náhradu mzdy vojáka při vojenském cvičení upravuje zvláštní právní předpis.²⁶⁾

(6) Je-li voják, který je zaměstnancem, uznán dočasně práce neschopným při výkonu vojenského cvičení nebo výjimečného vojenského cvičení, a je v době této dočasné pracovní neschopnosti z vojenského cvičení propuštěn, poskytne mu náhradu mzdy nebo platu příslušný vojenský správní úřad. Náhrada se poskytuje ve stejné výši, v jaké ji poskytuje zaměstnavatel zaměstnancům podle zvláštního právního předpisu^{26a)}, a to od propuštění z vojenské činné služby po dobu, po kterou by zaměstnanec měl nárok na dávky nemocenského pojištění. Náhrada se poskytuje i vojáku, který není účasten nemocenského pojištění; v těchto případech se při výpočtu náhrady vychází z minimální mzdy.

Společná ustanovení o peněžních náležitostech

(1) Peněžní náležitosti, které byly vojákovi zcela nebo zčásti vyplaceny bez nároku, se nevracejí.

(2) Peněžní náležitosti uvedené v [§ 74 odst. 1](#), kromě peněžních náhrad, lze k úhradě pohledávek vzniklých na základě dohody uzavřené s vojákem, vykonatelného rozhodnutí služebního orgánu, včetně náhrady nákladů řízení, nebo vykonatelného rozhodnutí soudu

použít jen ve výši jedné třetiny.

§ 83

(1) Zástupné, příplatky a služné podle [§ 79 odst. 2](#) se upravují za podmínek uvedených v [§ 76 odst. 5](#).

(2) Výši zástupného a příplatků a podrobnější podmínky k poskytování peněžních náležitostí podle hlavy II a III stanoví ministerstvo vyhláškou.

HLAVA IV

PENĚŽNÍ NÁLEŽITOSTI VOJÁKŮ V AKTIVNÍ ZÁLOZE DOBROVOLNÉ

§ 83a

Odměna

(1) Voják v aktivní záloze dobrovolné, pokud plní podmínky dohody uzavřené k dobrovolnému udržování své vojenskoodborné připravenosti,22a) má nárok na odměnu ve výši 500 Kč měsíčně.

(2) Odměnu vyplácí příslušná územní vojenská správa jedenkrát za rok do konce měsíce ledna následujícího po roce, za který odměna náleží.

HLAVA V

NATURÁLNÍ NÁLEŽITOSTI

§ 84

Základní ustanovení o naturálních náležitostech

(1) Voják má nárok na naturální náležitosti.

(2) Naturálními náležitostmi se rozumějí proviantní, výstrojní a přepravní náležitosti a ubytování.

(3) Rozsah a způsob poskytování naturálních náležitostí stanoví ministerstvo vyhláškou.

§ 85

Proviantní náležitosti

Proviantními náležitostmi se rozumí naturální stravování, potraviny a materiální prostředky poskytované vojákům. Místo naturálního stravování lze ve stanovených případech poskytnout náhradu v penězích.

§ 86

Výstrojní náležitosti

Výstrojními náležitostmi se rozumí vojenská výstroj²⁷⁾ a služby bezplatně poskytované vojákům k zabezpečení povinnosti nosit vojenský stejnokroj. Místo vojenské výstroje lze ve stanovených případech poskytnout náhradu v penězích.

§ 87

Přepravní náležitosti

Přepravními náležitostmi se rozumí bezplatné poskytování přepravy vojákovi vojenskou technikou při výkonu zaměstnání. Nelze-li poskytnout bezplatnou přepravu, má voják nárok na náhradu prokázaných jízdních výdajů v penězích. Voják má též nárok na náhradu nutných vedlejších výdajů, které vynaložil v souvislosti s plněním služebních úkolů. Přepravní náležitosti se vojákovi poskytují i při cestě na řádnou dovolenou, zvláštní dovolenou a zdravotní dovolenou a zpět.

§ 88

Ubytování

(1) Ubytováním se rozumějí služby poskytované vojákovi ve vojenském ubytovacím zařízení. Ve zvláštních případech se poskytuje ubytování i mimo vojenské ubytovací zařízení. Nelze-li poskytnout ubytování ve vojenském ubytovacím zařízení, má voják nárok na náhradu prokázaných výdajů za ubytování v penězích.

(2) Podmínky ubytování musejí odpovídat hygienickým předpisům.

§ 89

Promlčení

Jednotlivé nároky na naturální náležitosti se promlčují uplynutím 3 let ode dne vzniku nároku.

ČÁST SEDMÁ

ZDRAVOTNÍ PÉČE A NEMOCENSKÉ POJIŠTĚNÍ

§ 90

Zajištění zdravotní péče

(1) Zdravotní péči vojáků organizuje, řídí, kontroluje a potřebná opatření k zajištění zdravotní péče činí ve své působnosti ministerstvo. V zájmu ochrany zdraví osob a

vojenských kolektivů může ministerstvo nařizovat mimořádné preventivní prohlídky a protiepidemická opatření včetně očkování, diagnostických zkoušek a léčení přenosných nebo jinak společensky závažných onemocnění, izolace a karanténních opatření.

(2) Zdravotní péče je poskytována vojákům zpravidla ve zdravotnických zařízeních zřízených ministerstvem (dále jen "vojenská zdravotnická zařízení"), a nejsou-li zřízena, v jiných zdravotnických zařízeních na základě smlouvy o poskytování zdravotní péče vojákům uzavřené se zdravotní pojišťovnou stanovenou zvláštním právním předpisem.²⁸⁾ Ambulantní nebo ústavní péči poskytuje zdravotnické zařízení, které určí lékař, který poskytl zdravotní péči podle věty první. Ošetřujícího lékaře lze volit jen ze zdravotnického zařízení uvedeného ve větě první nebo druhé; to se nevztahuje na případy poskytnutí neodkladné lékařské péče, nebo hrozí-li nebezpečí z prodlení, a na volbu ženského lékaře.

(3) Poskytování zdravotní péče ve vojenských zdravotnických zařízeních stanoví ministerstvo v dohodě s Ministerstvem zdravotnictví vyhláškou.

§ 91

Povinnosti vojáka v péči o zdraví

(1) Voják je povinen v zájmu ochrany svého zdraví i zdraví ostatních osob podrobit se preventivním prohlídkám podle zvláštního právního předpisu,²⁸⁾ očkování a nařízeným protiepidemickým opatřením.

(2) Voják nesmí svou nemoc tajit a v případě onemocnění je povinen vyhledat lékařskou péči v nejbližším dostupném vojenském zdravotnickém zařízení, popřípadě v jiném zdravotnickém zařízení.

(3) Neschopnost ke službě pro nemoc nebo úraz vojáka může stanovit pouze lékař zdravotnického zařízení uvedeného v [§ 90 odst. 2](#). Při onemocnění mimo místo služebního zařazení je voják povinen prokazatelným způsobem neprodleně tuto skutečnost oznámit služebnímu orgánu. Jakmile to jeho zdravotní stav dovolí, je povinen dostavit se k útvaru a vyhledat svého ošetřujícího lékaře.

§ 92

Zdravotní pojištění

Zdravotní pojištění vojáků v činné službě a úhradu zdravotní péče upravuje zvláštní právní předpis.²⁸⁾

§ 93

Nemocenská péče

Nemocenskou péči vojáků upravuje zvláštní právní předpis.²⁹⁾

ČÁST OSMÁ
SPOLEČNÁ, PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

§ 94

Překážka ve studiu

Výkon základní nebo náhradní služby je překážkou ve studiu ve školách mimo vojenských a policejních škol.

§ 95

Vojákům, kteří vykonávají základní službu v délce

- a) 9 měsíců, náleží řádná dovolená v délce 21 kalendářních dnů,
- b) 11 měsíců, náleží řádná dovolená v délce 26 kalendářních dnů.

§ 96

Vojáci v základní službě v hodnostech rotný, rotmistr nebo podporučík mohou nosit v době osobního volna mimo vojenské objekty civilní oděv.

§ 97

Vojáci v základní nebo náhradní službě a vojáci v záloze na vojenském cvičení, kteří ke dni účinnosti tohoto zákona vykonávají vojenskou činnou službu, se stávají vojáky v činné službě podle tohoto zákona se všemi právy a povinnostmi.

§ 98

Kázeňské tresty uložené vojákům přede dnem účinnosti tohoto zákona se vykonají v rozsahu podle předpisů platných v době jejich uložení. Pro prominutí zbytku kázeňského trestu, jeho zahlazení nebo promlčení se použije tento zákon.

§ 99

Vojákům v základní nebo náhradní službě náleží hodnost, kterou dosáhli přede dnem účinnosti tohoto zákona.

§ 100

Vojákům, kteří byli přede dnem účinnosti tohoto zákona povýšeni do hodnosti rotného

nebo byli jmenováni do hodnosti rotmistra nebo podporučíka, náleží po dobu výkonu základní služby služné v částkách stanovených pro tyto hodnosti v [§ 79](#).

§ 101

(1) Úrazy a nemoci z povolání, které vznikly nebo byly zjištěny před účinností tohoto zákona, se posuzují podle právních předpisů platných před nabytím účinnosti tohoto zákona.

(2) Nároky na náhradu škody vzniklé přede dnem účinnosti tohoto zákona se posuzují podle dosavadních předpisů.

§ 102

Zrušují se:

1. Zákon č. [480/1992 Sb.](#), o hmotném zabezpečení vojáků a žáků škol ozbrojených sil a jejich odpovědnosti za škodu.

2. Zákon č. [161/1995 Sb.](#), kterým se mění a doplňuje zákon č. [480/1992 Sb.](#), o hmotném zabezpečení vojáků a žáků škol ozbrojených sil a jejich odpovědnosti za škodu.

§ 103

Účinnost

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. prosince 1999.

Klaus v. r.

Havel v. r.

Zeman v. r.

1) Zákon č. [218/1999 Sb.](#), o rozsahu branné povinnosti a o vojenských správních úřadech (branný zákon).

2) [§ 17](#) a [18 zákona č. 218/1999 Sb.](#)

3) [§ 2 odst. 2, 3](#) a [4 zákona č. 219/1999 Sb.](#), o ozbrojených silách České republiky.

4) [§ 28](#) a [30 zákona č. 218/1999 Sb.](#)

5) [§ 29](#) a [30 zákona č. 219/1999 Sb.](#)

6) [§ 29 zákona č. 218/1999 Sb.](#)

- 7) [§ 7 zákona č. 221/1999 Sb.](#), o vojácích z povolání.
- 8) [§ 36 až 39 zákona č. 218/1999 Sb.](#)
- 9) [§ 26 zákona č. 218/1999 Sb.](#)
- 10) [§ 2 odst. 7 zákona č. 219/1999 Sb.](#)
- 11) Například zákon č. [37/1989 Sb.](#), o ochraně před alkoholismem a jinými toxikomaniemi, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [246/1992 Sb.](#), na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů.
- 12) Například zákon č. [200/1990 Sb.](#), o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [13/1993 Sb.](#), celní zákon, ve znění zákona č. [35/1993 Sb.](#) a zákona č. [113/1997 Sb.](#)
- 13) Nařízení vlády č. [303/1995 Sb.](#), o minimální mzdě, ve znění nařízení vlády č. [320/1997 Sb.](#) a nařízení vlády č. [317/1998 Sb.](#)
- 14) [§ 1 odst. 3 zákona č. 37/1989 Sb.](#)
- 15) Nařízení vlády č. [290/1995 Sb.](#), kterým se stanoví seznam nemocí z povolání.
- 16) [§ 17 zákona č. 1/1992 Sb.](#), o mzdě, odměně za pracovní pohotovost a o průměrném výdělku, ve znění zákona č. [74/1994 Sb.](#)
- 17) [§ 5 a 7 zákona č. 586/1992 Sb.](#), o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů.
- 18) [§ 145e zákona č. 100/1988 Sb.](#), o sociálním zabezpečení, ve znění zákona č. [160/1995 Sb.](#)
- 19) [§ 15 a § 107 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb.](#), o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů.
- 20) Vyhláška č. [32/1965 Sb.](#), o odškodňování bolesti a ztížení společenského uplatnění, ve znění pozdějších předpisů.
- 21) Zákon č. [117/1995 Sb.](#), o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů.
- 22) [§ 144 a násl. zákona č. 221/1999 Sb.](#)
- 22a) [§ 35 odst. 5 zákona č. 218/1999 Sb.](#), ve znění zákona č. [128/2002 Sb.](#)
- 23) [9 odst. 2 a 3 zákona č. 155/1995 Sb.](#)
- 24) [§ 20 odst. 2 nařízení vlády č. 108/1994 Sb.](#), kterým se provádí [zákoník práce](#) a některé další zákony.
- 25) [§ 5 odst. 1 a § 6 odst. 1 zákona č. 218/1999 Sb.](#)
- 26) [§ 125 odst. 3 zákoníku práce.](#)

26a) [§ 192 zákoníku práce.](#)

27) [§ 2 odst. 8 zákona č. 219/1999 Sb.](#)

28) Zákon č. [48/1997 Sb.](#), o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

29) Zákon č. [32/1957 Sb.](#), o nemocenské péči v ozbrojených silách, ve znění pozdějších předpisů.